

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.VI.35.134/2024/6.

A tanács tagjai: Dr. Kurucz Krisztina a tanács elnöke
Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit előadó bíró
Dr. Vitál-Eigner Beáta bíró
Dr. Horváth Tamás bíró
Dr. Rák-Fekete Edina bíró

A felperes: felperes1
cím1

A felperes képviselője: Kálmán és Társai Ügyvédi Iroda
eljáró ügyvéd: Dr. Zsíros Krisztina
cím2

Az alperes: Bank1
cím3

Az alperes képviselője: Dr. Magyar Csilla kamarai jogtanácsos

A per tárgya: piacfelügyeleti ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla 2024. április 10.
napján kelt 2.Kf.700.180/2023/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.180/2023/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 150.000 (azaz százötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 70.000 (azaz hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állami adó- és vámhivatal által közzétett illetékbevételei számlára. A fizetendő illeték ezen ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az Nyrt.1 (jelenlegi elnevezése: Kibocsátó, a továbbiakban: Kibocsátó) a Bank1 (MNB) által működtetett, hivatalosan kijelölt információtárolási rendszerben (www.kozzetetelek.mnb.hu, a továbbiakban: információtárolási rendszer) 2019. május 22. napján 20 óra 08 perckor alaptőke emelésről szóló tájékoztatást tett közzé, mely szerint: „folyamatos külső finanszírozásra szorult, (...) aktívan keresni kezdte azokat az új területeket és lehetőségeket, ahol a tőzsdei jelenlét hozzáadott értéket jelenthet, és ennek mentén több potenciális stratégiai befektetővel is tárgyalásokat kezdett, ezek egyikével pedig már igen előrehaladottak a tárgyalások”. Ezt követően a 2019. június 30. napján 12 óra 31 perckor közzétett rendkívüli tájékoztatás szerint a Kibocsátó: „a mai napon kötelező erejű, végleges üzletrész adásvételi szerződést írt alá a D csoport holdingcéggel: a Zrt.1-vel a Kft.1 megvásárlásáról.” (továbbiakban: D tranzakció). E tranzakció eredményeként a Kft.1 100 %-ban a Kibocsátó tulajdonába került, a Zrt.1 pedig a Kibocsátó főreszvényesévé vált. A Kft.1 28,6 milliárd Ft vételárából 2,35 milliárd Ft-ot a Kft.2 által nyújtott kölcsönből kerül teljesítésre, ehhez a Kft.2-nek rendelkeznie kellett 10.000.000 db forgalomképes részvény1 részvénnnyel. A fennmaradó 26,25 milliárd Ft vételárat a Kibocsátó akként vállalta teljesíteni, hogy a Zrt.1 a követelését nem pénzbeli hozzájárulásaként (apport) a Kibocsátó rendelkezésére bocsátja, az apport ellenértékeként alaptőke-emelést hajtott végre, 125.000.000 db 210 Ft kibocsátási értékű „A” sorozatszámú törzs-részvényt bocsátott ki a Zrt.1 részére.

[2] A Kibocsátó a piaci visszaélésekről, valamint a 2003/6 EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2014. április 16-i 596/2014 EU Európai Parlament és a Tanács rendelet (a továbbiakban: MAR rendelet) 18. cikke szerinti bennfentesek jegyzékében a felperest bennfentes személyként tartotta nyilván. A felperes a Zrt.2 (korábbi neve: Zrt.3 a továbbiakban: Zrt.4) vezérigazgatója, 2019. júliusában a Kibocsátó befektetői kapcsolattartója, a Kft.2 ügyvezetője 2019. május 10-ig, majd 2021. szeptember 10-től jelenleg is.

[3] A felperes a Zrt.4 nevében eljárva 2019. július 28-án indított, majd 2019. július 29. napján teljesült tőzsdén kívüli (OTC) ügyletben 10.000.000 db részvény1- részvényt adott el a Kft.2-nek 0,78 Ft/db áron, valamint 1.250.000 db-ot név1 magánszemélynek 40 Ft/db áron (a továbbiakban: vitatott ügyletek). A részvény piaci ára az eladás időpontjában 150 Ft/db volt.

[4] Az alperes folyamatos felügyeleti tevékenysége keretében 2019. augusztus 12. napján kötelezte a Kibocsátót az információtárolási rendszerben történő közzétételhez

kapcsolódó MAR rendelet 18. cikke szerinti bennfentesek jegyzékének becsatolására. A megküldött ügyletspecifikus bennfentes jegyzék I-ben a felperes, mint a Kibocsátó szakmai munkatársa bennfentes személyként szerepelt, a bennfentes információ azonosításának dátuma 2019. július 17. 16.00 óra, a felperes bennfentes információhoz való hozzáféréseinek időpontja 2019. július 17. 17.00 óra volt.

[5] Az alperes 2020. március 17. napján kelt H-PJ-III-B-15/2020. számú határozatával megállapította, hogy a Kibocsátó az ügyletspecifikus bennfentes jegyzék I-ben tévesen határozta meg a bennfentes információ keletkezésének időpontját, megsértve a bennfentes jegyzék összeállítására vonatkozó MAR rendelet 18. cikk (3) bekezdés *c)* és *d)* pontjaiban foglaltakat, így felszólította a jogszabályoknak megfelelő bennfentes jegyzék elkészítésére.

[6] A felhívásra a Kibocsátó az alperes rendelkezésére bocsátotta az ügyletspecifikus bennfentes jegyzék II-t, mely szerint a felperes, mint szakmai munkatárs tekintetében a bennfentes információhoz való hozzáférés időpontja 2019. április 10. 16:38 óra, a bennfentes információ azonosításának dátuma 2019. április 10. 16:38 óra volt.

[7] Az alperes a Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mnb. tv.) 90. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján 2020. október 5. napján piacfelügyeleti eljárást indított annak megállapítására, hogy a Kibocsátó által kibocsátott részvényekkel végrehajtott tőkepiaci tranzakciók esetében sérültek-e MAR rendelet 8. cikkében leírt és a 14. cikkében tiltott bennfentes kereskedelemről szóló rendelkezések.

[8] A felperes lakóhelyén a felperes és férje, valamint jogi képviselőjük jelenlétében az alperes 2021. február 9. napján az Mnb.tv. 67. § (5) bekezdése alapján helyszíni ellenőrzést tartott, nyilatkoztatta a felperest és házastársát. Adatszolgáltatásra hívta fel a Kibocsátót, a Zrt.5-t, megkeresett valamennyi magyarországi székhelyű befektetési szolgáltatót a felperes részére végzett értékpapírszámlák forgalmi adatainak, számlanyitási dokumentumoknak a beszerzése érdekében, továbbá nyilatkoztatta az OTC értékesítési tranzakció keretében részvény1 részvényt vásárló magánszemélyeket (név1et, név2t, név3t).

[9] Az alperes 2022. február 11. napján kelt H-PJ-III-B-6/2022. számú határozatával felperest a bennfentes kereskedelem tilalmára vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése miatt 64.000.000 Ft piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte, és megtiltotta a bennfentes kereskedelemre vonatkozó jogszabályi rendelkezések ismételt megsértését.

[10] Indokolása szerint a Kibocsátó módosított ügyletspecifikus bennfentes jegyzékének II. adatai alapján megállapította, hogy felperes a bennfentes információról 2019. április 10. napján 16:38 órakor szerzett tudomást, a Kibocsátónál betöltött pozíciójánál fogva hozzáfért a bennfentes információhoz, így 2019. június 26. és június 29. napján az OTC ügyleteket a bennfentes információ birtokában hajtotta végre, mely információ a nyilvánosságra kerülését megelőzően az részvény1 részvény árfolyamának befolyásolására alkalmas volt.

[11] A bírság összegének meghatározásánál figyelemmel volt a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény (a továbbiakban: Tpt.) 399. § (5) bekezdésére, 400. § (1) bekezdés *a)* pontjára, (2) bekezdésére, 405. § (3)-(4) bekezdéseire, az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdésére, 93. § (5)

bekezdés c) pontjára, a MAR rendelet 30. cikkére, 31. cikk (1) bekezdésére, továbbá, hogy felperes magatartása - a tőkepiac biztonságos és zavartalan működésének, a tőkepiac tisztaságának követelménye szempontjából - különös súlyú és alkalmas arra, hogy károkat okozzon a befektetőknek, veszélyeztetve a pénzügyi rendszerbe vetett befektetői közbizalmat. A felperes olyan többletinformáció felhasználásával kötött tőkepiaci ügyletet, amely a többi befektetővel szemben tisztességtelen előnyhöz juttatta, ez a tevékenység sérti a tőkepiac átláthatóságát és azt, hogy a befektetők egyenlő feltételek mellett vegyenek részt a tőkepiac mindennapjaiban. Szükséges és arányos jogkövetkezményként a jogsértő magatartástól eltiltás intézkedés alkalmazása mellett a jogsértés jellegére, tárgyi súlyára, valamint az egyedi és általános prevenciók célokra tekintettel piacfelügyeleti bírság kiszabását minősítette szükségesnek. A bírság összegének meghatározásánál súlyosító körülményként értékelte, hogy felperes a Kibocsátónál pozíciót töltött be, befektetői kapcsolattartóként tőkepiaci ismeretekkel rendelkező személyként sértette meg a bennfentes kereskedelem tilalmára vonatkozó szabályokat [Mnb.tv. 75. § (4) bekezdés a) pontja]. Enyhítő körülményt nem azonosított.

A felperes keresete, alperes védírata

[12] A felperes keresetében az alperes határozatának elsődlegesen a megsemmisítését, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

[13] Keresetlevele II.2 pontjában időrendben ismertette 2019. áprilisától az alperes határozatának kézbesítéséig terjedő időszakra vonatkozó eseményeket. A D tranzakció lényegeként előadta, hogy az egy „backdoor risting” módozatú „reverse takeover” eljárás volt, egy üres tőzsdei társaság vagyont és tevékenységet szerzett, ennek következményeként a részvényesek befektetései gyarapodtak, a Kibocsátó vagyonnal és tevékenységgel feltöltésével a befektetések biztonságossá váltak. A D tranzakcióban a kibocsátó aktuális helyzeténél fogva szükség volt olyan biztosítéki háttérre, amelyet csak harmadik személyként a tranzakcióban résztvevők, így a Zrt.4, a Kibocsátó és ennek együttműködésével a Kft.2 tudott biztosítani. A Zrt.4 vezérigazgatója, név4 a Kft.2 ügyvezetőjeként, továbbá név1 is ugyanazzal a bennfentes információval rendelkeztek, szerződéses részesei voltak a D tranzakciónak, esetükben nem az észszerűen eljáró befektetői döntéshozatal, hanem a szerződéses teljesítés és a D tranzakció megvalósításának kényszere határozta meg a vizsgált és kifogásolt tranzakciók teljesítését, az ütemterv szerinti egymásra épülésben.

[14] A II.3. pontban az alperes határozatával megvalósított törvénysértéseire hivatkozott, a 3.1. pontban eljárási szabálysértésekre, az „A.” pontban: az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) és az Mnb.tv. ügyintézési határidőre vonatkozó rendelkezéseinek, az ügyféli jogok eljárási garanciáinak sérelmére, a „B.” pontban: az alperes kötelező eljárási cselekményeinek elmulasztására, az Ákr. 100. §-nak, 101. § (1) bekezdés a), b) pontjainak megsértésére, a „C.” pontban: az alapeljárás megindításának eljárási hibáira, a „D.” pontban: az ügyféli minőség tisztázásának elmaradására, ezzel összefüggésben az Mnb.tv. 47. § (1) bekezdésére, 91. § (1) bekezdés a) pontjára, (5) bekezdésére.

[15] A 3.2. pontban vitatta a bírság mértékét, az enyhítő körülmények jogellenes figyelmen kívül hagyását, a súlyosító körülmények jogellenes figyelembevételét. Utalt az Mnb.tv. 48. § (1) bekezdés d) pontjára, 75. § (1) bekezdés a) pontjára, (4) bekezdésére,

amelyekben szabályozott körülményeket alperes a bennfentes kereskedelem tényállása és a bírság összegének megállapítása során teljesen figyelmen kívül hagyott.

[16] A 3.3. pontban az észrevételezési joga sérelmét állította az Ákr. 5. §-ára, 33. §-ára, az Mnb.tv. 90. § (2) bekezdésére alapítottan, mivel - a határozat I.1.2. pontjában foglaltakkal ellentétben - nem volt módja észrevételezni a hatósági ellenőrzés eredményét.

[17] A 3.4. pontban sérelmezte, az alperesi határozat semmilyen hivatkozást nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a Kibocsátónál 2019. október 16-án elrendelt célvizsgálat iratanyagának részben vagy egészben történő felhasználására milyen jogszabályi vagy ténybeli alapon került sor.

[18] A 3.5. pontban a MAR rendelet téves értelmezését fejtette ki, hogy alperes a MAR rendelet preambulum (2), (7), (14), (15), (16), (17), (23), (24), (26), (31), (54) bekezdéseiben foglalt alapelvekkel ellentétesen minősítette a felperesi tranzakciót bennfentes kereskedelemnek. Külön kitért *a)* a közbizalom, befektetői bizalom sérelmének hiányára, *b)* az észszerűen eljáró befektető és eszközcselekmény megítélésére, *c)* az előny értelmezésére. Megítélése szerint a bennfentes kereskedelmkénti minősítésnek hiányzik több fogalmi eleme, így az előny tisztességtelen mivolta, a mit sem sejtő harmadik személy kára, és a saját vagy harmadik személy haszna, illetve annak célzata.

[19] A 3.6. pontban a MAR rendelet 7. cikkére alapította álláspontját, amely szerint a kellően pontos információ az ő esetében az volt, hogyha végrehajtja a vitatott ügyletet, mint előzetes eszközcselekményt, akkor nagy valószínűséggel létrejön a D tranzakció, az eszközcselekmény nem volt bennfentes információ, az önmagában nem elégíti ki a bennfentes információban foglalt kritériumokat.

[20] A 3.7. pontban a MAR rendelet 8. cikk (1) bekezdése, a bennfentes kereskedelem fogalma alapján rögzítette, hogy a bennfentes információ felhasználása mellett vélelem szól, amit megdönt az eszközcselekmény jelleg és a jogellenes indok hiánya.

[21] A 3.8. pontban az Európai Unió Bírósága (EUB) C-45/08. számú ügyében (Spector) hozott döntés részeit ismertette, amelyek szerint jelen ügyben is releváns kérdéseket tisztáznak a bennfentes ügyletet végrehajtó szándékára vonatkozó vélelem megdöntéséről. Az alperes határozatában nem volt figyelemmel a MAR rendelet céljára, nem járt el kellő körültekintéssel a tények értékelése során, jelentős tényeket hagyott figyelmen kívül.

[22] A 3.9. pontban utalt az EUB gyakorlatára, az észszerűen eljáró befektető „Reasonable Investor” magatartására és motivációjára.

[23] A 3.10. pontban ismertette az EUB C-391/04. számú (Georgakis) döntésének érdemi hatását a bennfentes tranzakciók megítélésére.

[24] A 3.11. pontban előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérte.

[25] A II.4. pontban összegző álláspontját fejtette ki, a II.5. pontban okirati bizonyítékokat csatolt, bizonyítási indítványt terjesztett elő: tanúként kérte meghallgatni név5t a teljes tényállás, a vitatott ügylet és a célvizsgálat tekintetében, név6t a D tranzakció létrejöttéhez vezető folyamatra vonatkozóan, indítványozta a célvizsgálat iratanyagának a peres eljárás anyagává tételét, alperes felhívását a Kibocsátó 2019. április 30-ai közgyűlési jegyzőkönyvének és a jelenléti ívnek a becsatolására.

[26] A felperes 2023. február 7. napján kelt, 108.K.701.082/2022/16. számon iktatott, és a perben 2023. február 9. napján tartott tárgyaláson pontosított nyilatkozatában hivatkozott az Mnb.tv. 90/A. § megsértésére, a (3) bekezdés szerinti bírói engedély hiányára, arra, hogy az alperes helyszíni ellenőrzés helyett valójában helyszíni kutatást végzett, az intézkedését a valós tartalma alapján kell megítélni, így azt a helyszíni kutatás szabályai szerint kell értékelni.

[27] Az alperes védiratában a határozatában foglalt indokok fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte, tételesen vitatva a felperes eljárásjogi sérelmeit. A bennfentes kereskedelemre vonatkozó anyagi jogi kérdésekkel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a bennfentes információ megfelelt a MAR rendelet 7. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak, köztes lépésről nincs szó, döntés a tranzakcióról a vitatott ügylet előtt megszületett. A felperes keresetlevelében mást minősít bennfentes információnak, érvelése a határozat jogsértését nem bizonyítja. A felperes bennfentes személynek minősül, akivel szemben - követve a bírósági gyakorlatot (Spector ügy) - vélelmezte, hogy a bennfentes információ birtokában kötött ügyletet. A mentesülésre vonatkozó feltételek a MAR rendelet 9. cikke alapján nem állapíthatók meg. A Georgakis ügyben hozott döntés eltérő tényállása miatt nem vehető figyelembe, mivel jelen eljárásban nem csoportügyletről van szó és az árfolyamvédelmi szempont sem jelenik meg. Az előzetes döntéshozatali indítvány elutasítását kérte, álláspontja szerint a felperes által megfogalmazott kérdések nem az uniós jog értelmezésére, hanem a perbeli jogvita elbírálására irányulnak.

Az elsőfokú ítélet

[28] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban elsőfokú bíróság) 2023. március 10. napján kelt 108.K.701.082/2022/18. számú ítéletével az alperes határozatát a piacfelügyeleti bíróság megfizetésére kötelező részében megsemmisítette, az alperest e körben új eljárásra kötelezte, egyebekben a keresetet elutasította.

[29] Indokolása szerint a felperes alaptalanul hivatkozott a hatósági ellenőrzés megindítására (Ákr. 100. §), az ellenőrzés lezárására (Ákr. 101. §), a hatósági eljárás megindításáról szóló értesítésre [Ákr. 104. § (3)-(4) bekezdés] és a hivatalból indult eljárás határidejének számítására (Ákr. 103. §) vonatkozó törvényi (Ákr.) szabályok megsértésére, mivel azok a piacfelügyeleti eljárásban nem alkalmazhatók. Az Mnb.tv. 46. § (1)-(2) bekezdéseire, az Ákr. szabályainak korlátozott alkalmazhatóságára, az Mnb.tv. 90. § (2) bekezdés a) és b) pontjaira, 49. § (4) bekezdésére, 49/C. § (2) bekezdésére alapítottnan megállapította, hogy alperes a piacfelügyeleti eljárásra előírt határidőt megtartotta.

[30] A felperesnek az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésére hivatkozását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 43. § (1) bekezdése alapján

tiltott keresetkiterjesztésnek minősítette, mert keresetlevelében nem vitatta, hogy a 2021. február 9-én végzett helyszíni ellenőrzés valójában helyszíni kutatás lenne, amihez szükség lett volna bírói engedély beszerzésére, ezt csak 2023. február 7-én kelt írásbeli nyilatkozatában adta elő.

[31] Jogszábályi előírás hiányában nem alapos felperesnek az eljárás megindításáról szóló értesítési kötelezettség megsértésére hivatkozása, iratellenesen állította, hogy a hatósági ellenőrzés lezárásáról nem kapott tájékoztatást, mivel azt okiratok igazolják, tévesen állította az Mnb.tv. 90. § (5) bekezdése alapján a büntetőeljárás kezdeményezésére vonatkozó tájékoztatási kötelezettséget. Alaptalanul hivatkozott a rendelkezésre bocsátott iratanyag alkalmatlanságára. A MAR rendelet 8. cikk (5) bekezdése teremt lehetőséget arra, hogy az alperes jogi személyek tranzakciója kapcsán piacfelügyeleti eljárást indítson a felperessel szemben, a 495801-36/2020. számú végzése egyértelműen rögzíti, hogy a piacfelügyeleti eljárásban a felperest ügyféli minőségben idézte.

[32] Az Mnb.tv. 48. § (4a) bekezdése alapján 48. § (1) bekezdésében nevesített eljárásokban megszerzett iratokat, dokumentumokat, egyéb bizonyítási eszközt az alperes felhasználhatja, melyről nem kell formális döntést hoznia.

[33] A MAR rendelet 14. cikk a) pontjára, 8. cikk (1) bekezdésére, az EUB Spector ügyben hozott döntésére, a 2003/6/EK Irányelv 2. cikk (1) bekezdésére, a MAR rendelet preambuluma (23)-(24) bekezdéseire utalva kifejtette, hogy a bennfentes kereskedelem tilalma által védett tárgy a piacok integritásának és a befektetői bizalomnak a védelme. Jelen ügyben a D tranzakció minősül bennfentes információnak. A felperes tévesen értelmezi a MAR rendelet preambuluma (16) bekezdését, az EUB Spector ügyben, továbbá a Georgakis ügyben hozott ítéletét, alaptalanul hivatkozik a MAR rendelet 9. cikk (1)-(5) bekezdéseire. Nincs jelentősége annak, hogy a vitatott ügylet megfelelhet-e a bennfentes információ fogalmának, mert az nincs összefüggésben az alperes által megállapított tényállással, a határozat jogszerűségével. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes helytállóan állapította meg, hogy a felperes megsértette a bennfentes kereskedelem tilalmáról szóló jogszábályi rendelkezéseket, a piacfelügyeleti bírság alkalmazásának jogalapja fennáll, e körben a kereset alaptalan.

[34] Vizsgálta a kiszabott bírságösszeg meghatározásának jogszerűségét, az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdésében foglalt körülmények, mérlegelési okok értékelését, ezzel összefüggésben a Kp. 85. § (5) bekezdését, a mérlegelési jogkörben meghozott döntésnél vizsgálandó szempontokat. Megállapította, az alperes nem értékelte azt a körülményt, amit a felperes helytállóan sérelmezett, hogy a szabályszegéssel vagyoni előnyt nem ért el, az Mnb.tv-ben is nevesített lényeges mérlegelési szempont vizsgálatának elmulasztásával a mérlegelési jogkörben hozott döntése nem jogszerű.

[35] Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikkére, az EBHT 3415/1982., EBHT 0061/1963. számú döntéseire hivatkozással sürgősségként értékelte előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. Mellőzte a felperes bizonyítási indítványait, megállapította, az alperes a releváns körben a tényállást tisztázta, nem vitatta milyen folyamatok vezettek a D tranzakció létrejöttéhez, elismerte a kölcsönszerződés szükségességét, a bizonyítékok eltérő értékelése nem indokolja a tényállás további tisztázását.

[36] A megismételt eljárásra iránymutatásában előírta, alperesnek a mérlegelési jogkör gyakorlása során a bírság összegének meghatározásakor értékelnie kell azt a tényt, hogy a tiltott bennfentes kereskedésből a felperesnek vagyoni előnye nem származott.

A fellebbezések, fellebbezési ellenkérelem, csatlakozó fellebbezés

[37] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletnek elsődlegesen a megváltoztatását, az alperes határozatának megsemmisítését, másodlagosan a hatályon kívül helyezését, valamint az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását kérte.

[38] Jogszabálysértésként az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésére, 28. cikkére, az Ákr. 2. § (2) bekezdés *a)* és *b)* pontjaira, 5. § (1)-(2) bekezdéseire, 123. §-ra, a Kp. 2. §-ra, 34. §-ra, 42.-43. §-okra, 58. §-ra, 60. §-ra, 73. §-ra, 83. §-ra, 85. § (3) bekezdésére, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 160. §-ra, 346. §-ra hivatkozott, fenntartotta a MAR rendelet jogértelmezési kérdéseivel összefüggésben a keresetlevelében előadottakat. Álláspontja szerint az alperes és az elsőfokú bíróság a MAR rendeletet preambulumban megfogalmazott céljával ellentétesen, az Alaptörvény 28. cikkétől eltérően, a józan észnek ellentmondóan értelmezte és jutott téves jogi következtetésre (II/3.).

[39] Táblázatba foglaltan összevetette a klasszikus bennfentes kereskedelmi tényállás jellemző elemeit a felperesi OTC ügylettel. Hangsúlyozta, hogy az OTC ügyletben egyenlő felek vettek részt, a tranzakciónak nem volt a szabályozott piacra hatása, másnak nem okozott hátrányt. A per tárgyát képező OTC ügylet két, csaknem azonos tudattartalmú és szándékú szereplő között valósult meg, így azt nem lehet bennfentes kereskedésként értékelni.

[40] A fellebbezés II.4. pontjában a Pp. 346. § (5) bekezdésével és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megsértésével összefüggésben hivatkozott arra, hogy az ítéletben nincs indoklás: a név4- azonos bennfentes tudattartalmának értékelésére (II.4.1.), és arra, hogy az EUB Spector ügyben hozott döntését miért nem minősítette relevánsnak, az elsőfokú ítélet [58], [59], [65] bekezdéseiben a D tranzakcióval kapcsolatos megállapítások ellentmondásaira (4.2), a [60], [61], [63] bekezdésekben a felperesi hivatkozások értelmezésének elmaradására, a jogtalan információ-felhasználás hiányára (II.4.3.), nem indokolta hogyan sérült a vitatott ügylet során a befektetői bizalom, a tőkepiac integritása (II.4.4.), a [65]-[67] bekezdésekben elmaradt annak kifejtése: miért előny és miért tisztességtelen, hogy bennfentes információ birtokában köthetett ügyletet (II.4.5.). Álláspontja szerint az indokolási kötelezettség számos kérdésben súlyosan sérült, részben az indoklás teljes hiányával, részben logikai önellentmondással, mely sérti a Pp. 346. §-át, a MAR rendeletet és az Alaptörvény 28. cikkét.

[41] Változatlanul indítványozta előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését (II.5.).

[42] Sérelmezte a felajánlott bizonyítási indítványa mellőzését (II.6.), az iratbetekintési és észrevételezési joga kiüresítését (II.7.), a határidő megtartottságával (II.8.) és a tőkepiaci ismereteivel kapcsolatosan tett megállapítást (II.9.), a bírói engedély nélkül végzett helyszíni kutatással kapcsolatban a Kp. 85. § (3) bekezdése szerinti semmisségi ok

figyelembevételének a hiányát, ennek megállapítására irányuló kérelmének a Kp. 43. § (1) bekezdése szerinti tiltott kereset kiterjesztéssé minősítését (II.10.), az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásra vonatkozó hiányos iránymutatását illetve indokolását (II.11.).

[43] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek a felperes keresetét elutasító rendelkezése helybenhagyását kérte.

[44] Fellebbezésében az alperes kizárólag a határozat piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelező része megsemmisítését, e körben az új eljárás lefolytatására kötelezését támadta, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan a vitatott ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[45] Jogszabálysértésként a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseire, 85. § (5) bekezdésére és 86. § (4) bekezdésére, az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdésére, a Kúria Kf.35.605/2021/7., Kf.35.166/2022/11. számú eseti döntéseire, a Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiumának a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálatáról szóló 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményére (a továbbiakban: KMK vélemény) hivatkozott.

[46] A felperes fellebbezése fenntartása mellett csatlakozó fellebbezésében az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

[47] Az alperes a csatlakozó fellebbezésre észrevételt tett.

A másodfokú bíróság ítélete

[48] A Fővárosi Ítéltábla (a továbbiakban: Ítéltábla) jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[49] Indokolásában rögzítette, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján a fellebbezésben eljárási vagy anyagi jogi jogszabálysértésre lehet hivatkozni. A fellebbezésekben előadottak alapján állást kellett foglalnia a semmisségre hivatkozásról, az alperesi eljárás és a peres eljárás eljárási hibáiról, a fellebbezésben előadott anyagi jogi jogsértésekről. Megállapította, hogy felperes Kp. 58. § (a tárgyalás kitűzése), 60. § (a tárgyalást megelőző nyilatkozatok), és 73. § (a tárgyalás elhalasztása) megsértésére hivatkozása nem alapos.

[50] A tiltott keresetváltoztatással összefüggésben osztotta az alperes álláspontját, mely szerint nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy felperes kiterjessze keresetét a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésére alapított rendelkezésére is, így a semmisség vizsgálatára sem kerülhetett sor, továbbá a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján figyelembe veendő semmisségi okot az elsőfokú eljárásban meg sem jelölt, ez az érvelése csak a fellebbezésben jelent meg, így az nem volt felülbírálnak.

[51] Nem vitatta, hogy a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja alapján a támadott közigazgatási cselekmény semmisségét a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie, azonban a törvény

kifejezett és egyértelmű rendelkezésében meg nem jelölt ok semmisséget nem eredményezhet, a semmisségi okok köre jogértelmezéssel nem bővíthető (Kfv.37.806/2023/8.). Az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h)* pontja szerinti súlyos eljárási jogszabálysértésen alapuló semmisségi ok megállapítása csak akkor lehetséges, ha a súlyos eljárási jogszabálysértést törvény kifejezetten semmisségi oknak minősíti (Kfv.37.542/2022/10.). A felperes az eljárási cselekmény eltérő minősítésére (helyszíni ellenőrzés – helyszíni kutatás), ezzel összefüggésben a bírói engedély hiányára csak a keresetindítási határidőn túl hivatkozott, így ezt az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta, továbbá semmisségi ok hiányában alaptalanul állította a hivatalbóli eljárási kötelezettséget.

[52] Az elsőfokú bíróság az ítélet [79] bekezdésében a bizonyítási indítványok elutasításnak indokát adta, megalapozatlan a Pp. 263. § megsértésére hivatkozás, nem sérült a Pp. 346. § (5) bekezdése sem, a felperes nem jelölte meg, hogy a felajánlott bizonyítás mely releváns tényállási megállapítások megcáfolására lett volna alkalmas. A Kúria Kfv.38.374/2019/6., Kfv.37.230/2020/4. számú döntéseire alapítottnan kifejtette, hogyha felperes az ítélet indokolásával nem ért egyet, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében és eljárási jogszabálysértésként [a Pp. 346. § (5) bekezdése] sérelmezhető, hanem a pontos anyagi jogszabályhely megsértésére és megfelelő értelmezésére hivatkozással. Az Ítélet tábla utalt az indokolási kötelezettség alkotmánybírósági joggyakorlatára (3539/2023. (XII. 21.) AB határozat). Megállapította, az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének, a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése előírásainak, indokolása a fellebbezés II.4.1., II.4.2., II.4.3., II.5., II.7., és II.9. pontjaira tartalmazza jogi álláspontját. Az Ítélet tábla szerint felperes a fellebbezés II.4.1., II.4.2., II.4.3. pontjaiban - a másodfokú tárgyaláson előadott nyilatkozatára is figyelemmel - csak eljárási hivatkozást adott elő, anyagi jogi sérelmet nem állított, így a másodfokú bíróság sem végezhetett anyagi jogi vizsgálatot.

[53] Megállapította, hogy a bennfentes ügylet tőkepiaci integritást sértő jellegének indokait ([54]-[57] bekezdések) az elsőfokú ítélet tartalmazza a releváns közösségi normák megjelölésével, azok értelmezésével. A felperes alaptalanul hivatkozott a MAR rendelet preambulum bekezdéseinek és az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére, mivel az Alaptörvény jogértelmezési klauzulája a közösségi jogértelmezésre nem alkalmazható. Az Alaptörvény 28. cikke „a jogszabályok” bíróságok által történő értelmezésére vonatkozik, ez azonban az Alaptörvény rendszerében a „jogszabálynak” minősülő normákat jelenti, melyek közé a MAR rendelet nem tartozik.

[54] Az Ítélet tábla konkrét jogszabályi hivatkozásra tekintettel érdemben vizsgálta a fellebbezés II.4.5. pontjában foglaltakat, megállapítva, hogy a felperes alaptalanul állította a MAR rendelet (23) és (24) preambulum bekezdéseiben foglalt tisztességtelen előny vizsgálatának mellőzését és azt, hogy az OTC ügylet esetén a bennfentes kereskedelem nem valósulhat meg figyelemmel a MAR rendelet (8) preambulum bekezdésére. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bennfentes információból származó információs előny az ügyletben nem részes befektetőkhez képest jelent „lépéselőnyt”.

[55] Alaptalan az Ákr. 2. § (2) bekezdés *a)* és *b)* pontjainak sérelmére hivatkozás (II.9.), mivel a Kp. hatálya alá tartozó közigazgatási perben az eljáró bíróság nem sértheti meg az Ákr. szabályait.

[56] Az Ítéletábra az alperes fellebbezésével, a felperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben utalt az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdés g) pontjára, ezt összevetette a pénzügyi szervezetek állami felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. törvény (a továbbiakban: Psztv.) 61. § (4) bekezdésével, megállapítva a két rendelkezés lényegi részei azonosságát, és a Psztv. 61. § (4) bekezdés g) pontja alapján kialakult bírósági joggyakorlatot irányadónak tekintette. Utalt a Kúria Kf.38.279/2019/9., Kf.35.605/2021/7. számú eseti döntéseire, hangsúlyozta, hogy az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdése nem taxatív felsorolást tartalmaz a jogsértés súlyát befolyásoló tényezőkre, a vagyoni előny nem tényállási eleme a bennfentes kereskedelemnek. Az elért vagyoni előny hiánya az üggyel összefüggésbe hozható, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdés g) pontja alapján, hogy a perbeli ügyben az elért vagyoni előny hiánya a jogsértés súlyának és az alkalmazott intézkedés mérlegelésének körében kötelezően figyelembe veendő szempont. Helytállón hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy az elkövetés szubjektív körülményei – köztük az elért vagyoni előny – a jogalap tekintetében nem releváns, a bennfentes kereskedelem megvalósulása körében erre nem kellett vizsgálatot folytatni, azonban a szankció kiszabása, a bíróság összegének megállapítása során az alperesnek mérlegelnie kellett volna a vagyoni előny hiányát, az elsőfokú bíróság ezt helytállón állapította meg a terhére.

[57] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 85. § (5) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörét, nem végzett tiltott felülmérlegelést, eljárása, jogértelmezése nem ütközik a KMK vélemény elvi megállapításaiba, mivel olyan mérlegelési szempont mellőzését állapította meg, melynek figyelembevételét az Mnb.tv. 75. § (4) bekezdés g) pontja kógens módon előír. Nem sérültek a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései, a Kp. 86. § (4) bekezdésének a megismételt eljárásra, az egyértelmű iránymutatásra vonatkozó rendelkezése.

[58] Az Ítéletábra szerint a felperes csatlakozó fellebbezésének nem volt az elsőfokú bíróság ítéletét az alperesi fellebbezéssel támadott körben vitató járulékos tartalmi eleme.

[59] Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességével kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját megállapítva, hogy a határozathozatalhoz arra nem volt szükség.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[60] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az Ítéletábra ítéletének az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyó része hatályon kívül helyezését, az Ítéletábra új eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan a jogerős ítélet megváltoztatását, a megtámadott közigazgatási cselekmény, az alperes határozatának a megsemmisítését, az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, továbbá előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését kérte.

[61] A felülvizsgálati kérelem I. pontjában ismertette az előzményeket, III. pontban a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságának indokait, III.1. pontban kitért az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának szükségességére, utalva a Kúria által kiadott a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021.(VII. 12.) PK véleményre, az EUB 77/83. (Cilfit) ügyben meghatározott feltételek fennállására, ennek alátámasztásaként az

Ítéletablának a bennfentes kereskedelem megvalósulását megállapító téves indokolására, a MAR rendelet 7., 8., 9., és 14. cikkeinek a MAR céljával és a józan ésszel ellentétes értelmezésére, a MAR rendelet 23., 24. cikkei tekintetében az elsőfokú ítélet [54]-[57] és [65]-[67] bekezdéseiben a tisztességtelen előnyre és az OTC ügyletre vonatkozóan a tudattartalom vizsgálatának és indokolásának hiányára, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezés megsértésére. Kifejtette, az alperes és az eljáró bíróságok az EUB Cilfit ítéletében is megfogalmazott irányadó jogértelmezési keretet a MAR rendelet 8. és 14. cikkének értelmezése során figyelmen kívül hagyták, utalt a BaFin (BaFin) ajánlásra, az *acte clair* doktrína alkalmazására, az EUB C-391/04 (Georgakis) ítéletére, sérelmezve, hogy annak alkalmazhatóságát az Ítéletábla kizárta, a 89/592/EGK irányelv 1. cikk (1) bekezdésére, 2. cikkére. Mindezekre tekintettel a MAR rendelet (2.), (14.), (16.), (18.), (23.) és (24.) preambulum bekezdések, valamint a 7., 8. és a 9. cikkek értelmezésére kérte az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

[62] A III.2. pontban az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésként állította, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 43. § (1) bekezdése alapján tévesen minősítette tiltott keresetkiterjesztésnek a helyszíni kutatásnál a bírói engedély beszerzésének hiánya miatt az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésére hivatkozását, mivel erről csupán a védíratból szerzett tudomást. Ezzel kapcsolatban utalt a Kp. 85. § (3) bekezdés *a*) pontjára, a Kúria Kfv.38.034/2019/10. számú döntésére, kifejtette, a közigazgatási cselekmény semmisségét a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. Jogsértően járt el az Ítéletábla akkor, amikor az elsőfokú bíróság tiltott keresetmódosításra vonatkozó érvelését helyben hagyta, mellőzve a semmisség érdemi vizsgálatát.

[63] Alapvető eljárási joga sérelmeként adta elő a bizonyítási indítványai elutasítását, szerinte valótlan és iratellenes az Ítéletábla azon megállapítása, hogy elmulasztotta megjelölni, a bizonyítékok mely releváns tényállási megállapítások cáfolatára lettek volna alkalmasak. Ezzel szemben a fellebbezéséből egyértelműen kiderül, a kért bizonyításokkal igazolhatta volna, hogy a D tranzakcióról a teljes tőkepiac milyen részletezettségű információval rendelkezhetett a vitatott ügyletkötést megelőzően.

[64] A IV. pontban a felülvizsgálati kérelem benyújtásának jogalapjaként a Kp. 115. § (1) bekezdésére, 116.§-ára hivatkozott.

[65] Az V. pontban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróságnak ítélete [53], [54], [55], [63] bekezdéseiben sok a helyes megállapítása, mégis az [57] bekezdés első és utolsó mondatában téves végkövetkeztetésre jut, amit a [65], [66] bekezdésekben is megismételt, az Ítéletábla pedig ítélete [59] bekezdésében nem adott érdemi választ a fellebbezésben felhozott érvekre. Álláspontja szerint az ítéletekben egyértelműen megállapítható a MAR rendelet rendelkezéseinek figyelmen kívül hagyása, téves értelmezése, amelyet az Ítéletablának anyagi jogi jogsértésként kellett volna vizsgálnia, ennek elmulasztása súlyos jogsértés. Utalt a Kúriának a közigazgatási perben a kereseti kérelemhez kötöttségről és a keresetváltoztatásról szóló 2/2011. (V. 9.) KK véleményére.

[66] Keresetében (3.5.) kifejezetten a MAR rendelet téves értelmezését sérelmezte, a per tárgya alapvetően ez, így van olyan anyagi jogi jogszabálysértés, amit a per tárgyává tett, tartalmilag a fellebbezésében is erre hivatkozott. Nem alapos az Ítéletábla anyagi jogi

jogszabálysértés hiányára utalása, nem helytállóak ítéletének [61], [62], [64] bekezdéseiben előadottak, a levont következtetései, és az azok alapján meghozott döntés ellentétben áll a MAR rendelet preambulum (2), (7), (14), (15), (16), (17), (23), (24), (26), (31) és (54) bekezdéseiben foglalt célokkal. Az előny fogalmát helytelenül értelmezte, a MAR rendelet preambulumával is ellentétes, hiányzik több fogalmi eleme, az előny tisztességtelen volta, a mit sem sejtő harmadik személy kára, a saját, vagy harmadik személy haszna, illetve annak célzata.

[67] Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a MAR rendelet 7. cikkét tévesen értelmezték az eljáró bíróságok. Álláspontja szerint a kellően pontos információ esetében az volt, hogy ha végrehajtja az eszközcselekményt, akkor nagy valószínűséggel létrejön a D tranzakció, azonban a bennfentes információ maga nem az eszközcselekmény. A köztes lépést/cselekményt, az annak végrehajtásakor már rendelkezésre álló információkat csak akkor lehet bennfentes információnak tekinteni, ha kielégíti a 7. cikkben foglalt kritériumokat. A köztes cselekmény, azaz az eszközcselekmény a preambulumban foglalt célokkal, a MAR rendelet szellemiségével nem ellentétes, nem minősíthető bennfentes kereskedelemnek és bennfentes információ felhasználásának. Az eszközcselekmény önmagában nem elégíti ki a bennfentes információban foglalt kritériumokat, a D tranzakció előfeltétele, de nem nyilvános, sem közvetlenül, sem közvetve nem gyakorol jelentős hatást a kibocsátó pénzügyi eszközeinek árára és nem olyan információ, amelyet észszerűen eljáró befektető nagy valószínűséggel felhasználna a befektetési döntése meghozatalához.

[68] Kifejtette a bennfentes információ fogalmát, annak tisztességtelen felhasználását csak az eset összes körülménye tükrében, az összes fogalmi elem megléte esetén lehet megállapítani, azonban azok összességéből nem vonható le az Ítéletábra által megállapított következtetés. A bennfentes kereskedelem fogalmának téves értelmezésével összefüggésben arra is utalt, a tények külön-külön és együttes összefüggéseiben történő vizsgálata alapján megállapítható, hogy a bennfentes információ felhasználása, illetve azok mögötti fogalmi elemek, valamint a preambulumban megfogalmazott célok sérelme is hiányzik. Értelmezése szerint nem tekinthető bennfentes kereskedelemnek pusztán a bennfentes információ felhasználása. Nem vitatta, hogy a felhasználás mellett vélelem szól, azonban a vélelem fogalmából eredően megdönthető, amit egyrészt meg is döntött az eszközcselekmény jelleg. A vélelem megdöntésének másik feltétele a bennfentes információ felhasználása mögött húzódó jogellenes indok, melynek hiánya önmagában alkalmas a bennfentes információ felhasználásának és a bennfentes kereskedelem tényállásának megállapítására vonatkozó vélelemnek a megdöntésére.

[69] Hangsúlyozta, nemcsak, hogy nem volt jogellenes indoka az ügyletek elvégzésére, hanem éppen a D tranzakció szerződésszerű teljesítéséhez volt szükséges azok lebonyolítására. A jogellenesség hiánya miatt a bíróságok tévesen minősítették a cselekményét a MAR rendelet által tiltani kívánt bennfentes kereskedelem tényállása alá eső magatartásnak, így megalapozatlan az elsőfokú ítéletet helyben hagyó döntés.

[70] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint az EUB előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése nem szükséges. Utalt az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (EUMSZ) 267. cikk (2)-(3) bekezdéseire, a Kúria Kfv.37.517/2023/12. számú döntése [20], [22] bekezdéseire. Nem vitatta, hogy a Kúria, mint végső ítélkezési fórum kezdeményezheti az EUB megkeresését,

azonban ez nem automatizmus. Az EUB által a Cilfit ügyben meghatározott kritériumok szerint, amennyiben az alkalmazandó szabály tartalma világos, az uniós jog alkalmazása nyilvánvaló, minden észszerű kételyt kizár, az előzetes döntéshozatal indítványozása nem indokolt.

[71] Kifogásolta, hogy felperes a felülvizsgálati kérelme III.1. pontjában első alkalommal fogalmazott meg két jogértelmezési kérdést, melyeket a keresetétől és a fellebbezésétől eltérő, új érvként adott elő az EUB Cilfit ügy hivatkozott kritériumai fenn nem állásával kapcsolatosan, melyek nem jogértelmezésre irányulnak. Alapítván azokat a felperesi előadásokat, melyek szerint az Ítélet tábla tévesen vezetné le a bennfentes kereskedelem megvalósulását, és az elsőfokú ítélet nem megfelelően értelmezi a tisztességtelen előny mibenlétét, a bennfentes információ felhasználása melletti vélelem megdöntését és az OTC ügyletek sajátosságait. Egyik ítélet sem ellentétes az EUB Cilfit döntésének [20] bekezdésében foglaltakkal. Helytállóan mutatott rá az Ítélet tábla, hogy miért volt jogszerű az elsőfokú bíróságnak az acte claire doktrínára hivatkozása, kifejtette álláspontját a felperes által megjelölt BaFin ajánlással, az EUB Georgakis ügyben hozott ítéletével összefüggésben is.

[72] Alapítván felperesnek a felülvizsgálati kérelme III.2. pontjában a helyszíni kutatás szabályainak megsértésére vonatkozó érvelése, mely szerint a Kúriát terheli a semmisség hivatalból észlelésének követelménye. Az elsőfokú ítélet [43] bekezdésében részletesen foglalkozott a keresetindítási határidő leteltét követően az első tárgyalás után előadott, a felperes új jogszabálysértésre hivatkozásával (Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdés), utalva a Kp. 43. § (1) bekezdésére, a tiltott keresetkiterjesztésre, melyről az Ítélet tábla ítélete [50] bekezdésében állást foglalt. Rámutatott arra, hogy felperes az elsőfokú eljárás során nem jelölt meg a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján figyelembe veendő semmisségi okot. Az ügy érdemére vonatkozó, a keresetindítási határidő leteltét követően előterjesztett felperesi jogsértés állítás vizsgálatára jogszerűen nem kerülhetett sor, a felperes alaptalanul állította, hogy e körben az eljáró bíróságot hivatalból vizsgálati kötelezettség terhelte volna. Utalt a Kúria Kfv.37.542/2022/10. számú döntésére.

[73] Az Ítélet tábla ítélete helytállóan tartalmazza, hogy az Mnb.tv. utaló szabályának hiányában nem állapítható meg az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h*) pontja szerinti semmisségi ok, mivel az Mnb.tv. 46. § (2) bekezdése felsorolja az Ákr. alkalmazni rendelt szabályait, abban az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h*) pontja nem szerepel, ezért nem alkalmazható. Az Ítélet tábla ítéletének értelmezése és indokolása az Alaptörvény 28. cikkével nem ellentétes.

[74] A felperes bizonyítási indítványai elutasításával - a felülvizsgálati kérelem III.2. pontjával - összefüggésben rámutatott arra, az elsőfokú bíróság ítélete [79] bekezdésében megindokolta, hogy miért mellőzte a felperes bizonyítási indítványait, az Ítélet tábla döntése [33], [45], [52] bekezdéseiben rávilágított arra, hogy a Pp. 263. § sérelmére alapított felperesi érvelés megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság által elutasított bizonyítási indítványokkal kapcsolatos fellebbezési érvelésében elmulasztotta megjelölni, hogy a felajánlott bizonyítás mely releváns tényállási megállapítások cáfolatára, megváltoztatására lett volna alkalmas, ennek hiányában a fellebbezés nem vezethetett eredményre, nem sérült a Pp. 346. § (5) bekezdése sem. Fenntartotta fellebbezési ellenkérelmében (II.3.9. pont) előadottakat.

[75] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megfelelő indokolással tartalmazza az alapul vett jogszabályokat, azok értelmezését. A felperes eljárási jogsértés állításai (a pontos anyagi jogszabályhely megjelölése, vagyis anyagi jogsértés állítás hiányában) nem alkalmasak az elsőfokú ítélet anyagi jogi szempontú felülbírálatára. Rámutatott arra, hogy a felperesi kérelem V. pontjában előadottak új érvként jelennek meg abban a részében, hogy a MAR rendelet preambulum a felperesi álláspont szerint kétféleképpen értelmezi az előnyt, melyre a jelen felülvizsgálati eljárásban a Kp. 117. § (3) bekezdésében foglaltak okán nem kerülhet sor. Az anyagi jogi jogsérelmek, a tisztességtelen előny mibenléte megítélése szerint helytállóan és a MAR rendelet preambuluma (23)-(24) bekezdéseiben előírtakkal összhangban kerültek meghatározásra az elsőfokú ítéletben, melyet az Ítéletábra ítélete is átvett.

[76] A felperes által megjelölt üzleti előny nem a MAR rendelet preambuluma szerinti tisztességtelen előny körében, hanem esetlegesen a szankciók megállapításánál bírhat jelentőséggel, mivel a bennfentes kereskedelem tilalmának nem tényállási eleme az elért vagyoni előny, ahogy erre az Ítéletábra ítéletének [72] bekezdésében rámutatott.

[77] Téves és irreleváns a felperes arra irányuló okfejtése, hogy ő keletkeztette a bennfentes információt a megítélése szerint eszközselekménynek minősülő ügyleteivel. Mindezt az elsőfokú ítélet [60] bekezdése részletesen elemzi. Teljesen értelmetlen a felperes arra irányuló okfejtése, hogy az ő eszközselekménye, azaz a bennfentes ügylet nem elégítené ki a MAR rendelet 7. cikke szerinti bennfentes információ tartalmi elemeit, mert a jelen ügyben nem ez volt a bennfentes információ, hanem a 2019. július 30-i rendkívüli tájékoztatásban közzétett D tranzakció.

[78] A felperes által állított mentességi esetekkel összefüggésben az elsőfokú ítélet részletes indokolást tartalmaz arra vonatkozóan, hogy azok miért nem alkalmasak a vélelem megdöntésére ([65] bekezdés), és hogy a hivatkozott mentességi esetek miért nem állnak fenn, alaptalan a MAR rendelet 9. cikk (5) bekezdésére hivatkozás ([62] bekezdés).

[79] A felperes felülvizsgálati kérelmében nem tudott megjelölni olyan jogszabályhelyet, bírói jogértelmezést, amely alapján alappal kétségbe vonhatta volna az első- és másodfokú ítéletben megfogalmazott jogértelmezést a tisztességtelen előny, a bennfentes információ mibenléte és a bennfentes kereskedelem tilalma vonatkozásában, valamint a mentességi esetek megállapíthatósága körében.

A Kúria döntése és jogi indokai

[80] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

[81] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem kereseti között vizsgálta felül. A Kp. 120. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt. Peres felek felülvizsgálati kérelemmel nem támadták a felperest piacfelügyeleti bírság megfizetésére kötelező határozatrész megsemmisítését és e

körben az alperest új eljárás lefolytatására kötelező ítéleti rendelkezést, így ebben a kérdésben a Kúria a jogerős ítéletet nem vizsgálhatta felül.

[82] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, mely jogát vagy jogos érdekét sérti. A felperes az Alaptörvényben rögzített jogát gyakorolta akkor, amikor az alperesi határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet, az elsőfokú bíróság ítéletével szemben fellebbezést, az Ítéletábra jogerős döntésével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

[83] A Kúria szerint az Ítéletábra ítélete jogszerű, döntése az EUB normáinak, ítéleteinek, a kúriai joggyakorlatnak, a nemzeti jogszabályoknak megfelel, indokaival egyetért, azokat megismételni nem kívánja, kiegészíteni nem szükséges.

[84] Elsőként a Kúria vizsgálta a keresetváltoztatással kapcsolatos kúriai joggyakorlatot (Kfv.35.030/2017/3., Kfv.35.026/2020/5., Kfv.37.888/2017/5., Kpkf.39.149/2020/8., Kfv.37.473/2022/2.), amely egységes a Kp. 43. § (1) bekezdéséhez kapcsolódóan abban a kérdésben, hogy a keresetkiterjesztés tilalmába ütközik, ha a felperes a perindítási határidő letelte után új megtámadási igényt kíván szabni a közigazgatási perben.

[85] Az elsőfokú bíróság az ítélete [43], [44] bekezdéseiben, az Ítéletábra döntése [48]-[50] bekezdéseiben részletesen foglalkozott a felperes 2023. február 7-én az első tárgyalást, az alperes érdemi nyilatkozatát követően előterjesztett, a perben 2023. február 8-án tartott tárgyaláson pontosított nyilatkozatával, melyben elsőként hivatkozott az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésére. Ennek tényét a felperes sem vitatta.

[86] A keresetlevél szabályszerű benyújtásának egyik feltétele a keresetindítási határidő megtartása. A Kp. 39. § (1) bekezdése szerint a keresetlevelet – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a vitatott közigazgatási cselekmény közlésétől számított harminc napon belül kell a vitatott cselekményt megvalósító közigazgatási szervhez benyújtani. Az alperes 2022. február 11-én kelt határozatát a felperes 2022. február 14. napján vette át, mellyel szemben a törvényes határidőn belül keresetlevelet terjesztett elő. A keresetindítási határidőn belül a felperest bármilyen változtatási lehetőség megilleti, ez azonban a keresetindítási határidő leteltét követően az előterjesztés időpontját és tartalmát tekintve is korlátozott. A Kp. 43. § (1) bekezdése alapján a változtatásra a perben tartott első tárgyaláson kerülhet sor, és csak a már előadott kereseti indokok körében. A felperesi hivatkozással szemben az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság csak a perben tartott első tárgyaláson (2022. november 10.) hívta fel az alperest a kereseti kérelemmel kapcsolatos részletes nyilatkozat előterjesztésére – mely nyilatkozatból szerzett tudomást a bírói engedély hiányáról –, jogszabályi felhatalmazás hiányában nem biztosít lehetőséget a kereset kiegészítés határidejének módosítására. A jogalkotó a tudomásszerzés időpontjának a Kp. 39. § (1) bekezdés második fordulata szerint és csak a keresetindítási határidő szempontjából abban az esetben tulajdonít jelentőséget, ha a közigazgatási cselekményt nem kell közölni, mert ilyenkor a tudomásszerzéstől számít a keresetindítási határidő, ez azonban a Kp. 43. §-ában nem jelenik meg. Emellett az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésére hivatkozás olyan új, a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott részére vonatkozott, ami tartalmilag akkor is tiltott keresetkiterjesztésnek minősülne, ha ezt a felperes már az első tárgyaláson előadta volna (Kúria Kpkf.39.149/2020/8.). A

felperes keresetindítási határidőn túl előterjesztett új hivatkozása a Kp. 43. § (1) bekezdése értelmében tiltott keresetkiterjesztésnek minősül, így az eljáró bíróságok jogszerűen mellőzték az érdemi elbírálását.

[87] A Kúria rögzíti a semmisség kérdésében, hogy felperes a keresetlevelében nem, csupán a fellebbezésében hivatkozott az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdésének sérelmére, mint a bíróság által hivatalból figyelembe veendő semmisségi okra, sérelmezve, hogy az Ítéltábla mellőzte az ezzel kapcsolatos érvelés érdemi vizsgálatát.

[88] A Kp. 85. §-a a bíróság döntési jogkörének a kereseti kérelem korlátai közötti vizsgálatán túl a (3) bekezdésben kimondja: a bíróság hivatalból veszi figyelembe *a)* a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát, illetve az olyan lényeges alaki hiányosságot, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni. A hivatalbóli vizsgálat alapján a bíróságnak a kereseti kérelmen túl is eljárási jogosultsága és kötelezettsége van a jogalkotó által meghatározott esetekben.

[89] Az Mnb.tv. 46. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az MNB-nek hatósági ellenőrzése és eljárása során az Mnb.tv. 39. § (1) bekezdésében meghatározott törvények szerinti ügyfajtára irányadó különös eljárási szabályokban nem szabályozott kérdésekben az Ákr.-nek az Mnb.tv. 46. § (2) bekezdés 1a. – 19. pontjaiban meghatározott esetekben az Ákr. mely szabályai alkalmazandók. Ez a felsorolás nem tartalmazza az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h)* pontjára utalást, mely szerint a döntést meg kell semmisíteni, illetve vissza kell vonni, és szükség esetén új eljárást kell lefolytatni, ha valamely súlyos eljárási jogszabálysértést törvény semmisségi oknak minősít. Áttekintve az Mnb.tv. rendelkezéseit, azok sem a piacfelügyeleti eljárás szabályai között, sem egyéb rendelkezéseknél nem határoznak meg olyan esetet, mely semmisséget eredményezne. Az Mnb.tv. 90/A. § (3) bekezdése rögzíti, hogy helyszíni kutatásra csak előzetes bírói engedéllyel kerülhet sor, azonban ennek elmulasztásához semmisséget eredményező jogkövetkezményt nem fűz.

[90] A Kúria Közigazgatási – Munkaügyi – Polgári Jogegységi Tanácsa a közigazgatási döntés semmisségéről szóló 1/2019. számú jogegységi határozatában (a továbbiakban: jogegységi határozat) még a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL törvény (Ket.) 121. § (1) bekezdéséhez kapcsolódóan kimondta, hogy a közigazgatási döntés semmisségét a Ket., valamint külön törvényben meghatározott semmisségi okok alapozzák meg. Törvény kifejezett és egyértelmű rendelkezésében meg nem jelölt ok semmisséget nem eredményezhet, a semmisségi okok köre jogértelmezéssel nem bővíthető. A Ket. 121. §-a az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h)* pontjával megegyező szabályt nem tartalmaz, azonban a jogegységi határozat megállapításai az Ákr. rendelkezéseinek értelmezésére is irányadóak, ahogy ezt a Kúria a Kfv.37.806/2023/8. számú ítéletében is kimondta.

[91] Az Ítéltábla tehát helytállóan állapította meg ítéletében ([50] bekezdés), hogy felperes a Kp. 85. § (3) bekezdése alapján figyelembe vehető semmisségi okot nem tudott megjelölni, az Mnb.tv. utaló szabályának hiányában az Ákr. 123. § (1) bekezdés *h)* pontja nem volt alkalmazható, a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az Ítéltábla ítélete a semmisség ok figyelmen kívül hagyása miatt a Kp. 85. § (3) bekezdés *a)* pontjába ütközően jogszabálysértő.

[92] A Kúria felperes bizonyítási indítványai mellőzésével összefüggésben rögzíti, hogy a fellebbezésében a D tranzakció megvalósulásához szükséges kölcsönnyújtás szükségességére, ezzel összefüggésben a Kibocsátó kilátástalan helyzetére hivatkozással kérte a tanúk kihallgatását, a Kibocsátó közgyűlési jegyzőkönyve beszerzését. Az elsőfokú bíróság az ítélete [79] bekezdésében megállapította, hogy a D tranzakció létrejöttéhez vezető folyamatokat, a kölcsönszerződés szükségességét az alperes nem vitatta. Az, hogy alperes a rendelkezésre álló bizonyítékokat a felperestől eltérően értékelte, nem jelenti a tényállás tisztázatlanságát, továbbá indokát adta annak is, hogy miért mellőzte a bizonyítási indítványokat.

[93] A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. A szabad bizonyítás elve azt jelenti, hogy a bíróság azt a bizonyítást fogadja el, amit célszerűnek és szükségesnek tart. A Kp. 78. § (2) bekezdése kimondja, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A bíróságnak figyelembe kell vennie az összefüggéseket, ellentmondásokat és ennek eredményeként kell kialakítania a ténymegállapítás formájában rögzített meggyőződését a határozat indokolásában. Az elsőfokú bíróság ítéletében ennek eleget tett. A felperes fellebbezésében nem állított mást, mint amit keresetlevelében a bizonyítási indítvánnyal összefüggésben előadott. Nem cáfolta az elsőfokú ítélet indokolását, nem jelölte meg, hogy az miért nem helytálló, az általa felajánlott bizonyítás mely releváns tényállási elemek cáfolatára, mely tény, körülmény tisztázására lett volna alkalmas. Az Ítélet tábla a jogerős ítélet [52] bekezdésében ezt jogszerűen állapította meg.

[94] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben sérelmezett, felperes részéről az anyagi jogsértés megjelölésének hiányát megállapító ítélet táblai ítéletrésszel összefüggésben rögzíti: felperes a fellebbezése II/4. pontjában - annak címe szerint is - az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettsége megsértésére hivatkozott, megjelölve a Pp. 346. § (5) bekezdését, idézve az ahhoz fűzött kommentári hivatkozást. A 4.1. pontban hallgatás névről, a 4.2. pontban a D tranzakció létrejöttének bizonyossága, a 4.3. pontban a jogtalan információ-felhasználás hiánya, az információ felhasználásának hiánya alcímekben előadottakkal összefüggésben, az alcímek végén írt összefoglalásában is a Pp. 346. §-ára utalt, kizárólag eljárásjogi érvelést adott elő, hivatkozva az elsőfokú ítélet indokolásának hiányára. Az Ítélet tábla eljárásában 2024. március 13-án tartott tárgyalásról felvett jegyzőkönyvben (2.Kf.700.180/2023/11. számú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó, 4. oldal harmadik bekezdés) a tanács elnökének kérdésére úgy nyilatkozott: „A fellebbezésem II/4. pontjában kizárólag eljárásjogi érvelést állítok, azzal, amit ott leírtam – beleértve a táblázatot is – azt kívánom alátámasztani, hogy miért nem felel meg az elsőfokú bíróság ítélete az ítélettel szemben támasztott indokolási kötelezettségnek, azaz miért jogsértő az ítélet a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján. Az előbbi érvelésem és a megsértett jogszabályhely vonatkozik a 4/1., 4/2. és 4/3. pontok alatti érvelésemre is. Ezzel azt kívántam alátámasztani, hogy e tekintetben az elsőfokú bíróság ítélete eljárásjogi hibában szenved, sérti a Pp. 346. §-át, tehát kifejezetten akként nyilatkozom, hogy ezen pontoknál nem anyagi jogi sérelmet állítok.”.

[95] A Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az ítéletet – bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül. A másodfokú bíróság feladata a fellebbezés által meghatározott körben annak vizsgálata, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi- és eljárásjogi szabályok betartása mellett hozta-e meg döntését. A másodfokú bíróság nem lépheti át a fellebbezés kereteit, így amennyiben a felperes konkrét jogszabályi megjelöléssel (Pp. 346. § (5) bekezdés) csak az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettsége megsértésére, eljárási jogszabálysértésre hivatkozott, az Ítéltáblának nem volt lehetősége anyagi jogsérelem vizsgálatára.

[96] A Pp. 346. § (5) bekezdése szerint a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükségesség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatáról (a továbbiakban: Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította.

[97] Az Ítéltábla tételesen vizsgálta a felperes fellebbezésének II/4.1., 4.2., 4.3. pontjaiban előadottakkal összefüggésben az elsőfokú ítélet jogi indokolásában foglaltakat ([55]-[57] bekezdések). Helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy az elsőfokú bíróság a név4- szerepével (II.4.1.), a D tranzakcióval (II.4.2.), a bennfentes információval és annak felhasználásával (II.4.3.) kapcsolatosan eleget tett a Kp. 84.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346.§ (5) bekezdése előírásainak, az elsőfokú ítélet tartalmazza az alapul szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését. A felperes alaptalanul állította a Pp. 346.§ (5) bekezdés szerinti jogi indokolási kötelezettség megsértését.

[98] A MAR rendelet téves értelmezésével, a felperes által hivatkozott anyagi jogsértésekkel összefüggésben elsődlegesen rögzíti a Kúria, hogy teljeskörűen egyetért a Kfv.35.220/2024/8. számon, hasonló tényállású ügyben meghozott kúriai ítéletben foglalt megállapításokkal, azt jelen eljárásra is irányadónak tekinti.

[99] A felperes fellebbezése II/4.4., 4.5. pontjaiban a Pp. 346. §-án túl a MAR rendelet (23), (24) preambulum bekezdéseiben foglaltak, valamint az Alaptörvény 28. cikkének a megsértésére is hivatkozott, így az Ítéltábla a konkrét jogsérelem megjelölése miatt érdemi vizsgálatot végzett. Választ adott az Alaptörvény 28. cikke követelményei érvényesülésének hiányára a MAR rendelet értelmezése körében rámutatva arra, hogy az Alaptörvény jogértelmezési klauzulája a közösségi jog értelmezésére nem alkalmazható, figyelemmel az Alkotmánybíróság 2/2019. (III. 05.) AB határozatában foglaltakra: „Mindazonáltal az uniós jog, mint belső jog nem illeszkedik bele a hazai jogforrási hierarchiába, hanem az Alaptörvényben foglalt alkotmányos parancs alapján kötelezően alkalmazandó jogszabályösszesség. Ezt támasztja alá az is, hogy uniós jog megsemmisítésére az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre, mivel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikke alapján az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdésében felsorolt jogszabályokhoz fűzhet ilyen jogkövetkezményt, az uniós belső jog pedig az E) cikk (3) bekezdése alapján állapít meg kötelező magatartási szabályokat. Az tehát, hogy az uniós jog megsemmisítésére az

Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel, abból fakad, hogy az uniós jog rendszertani értelemben nem része az Alaptörvény T) cikke szerinti jogforrási rendszernek, hanem egy külön alkotmányos parancs teszi az uniós jogot, mint kötelezően alkalmazandó jogot a jogrendszer részévé.” {[20] bekezdés}.

[100] Nem alapos az a felperesi állítás, hogy a jogerős ítélet mellőzte a MAR rendelet (23) preambulum bekezdésében foglalt tisztességtelen előny vizsgálatát, továbbá a MAR rendelet (8) preambulum bekezdésében rögzítettekkel szemben felperesnek azt a hivatkozását, hogy az OTC ügylet esetén bennfentes kereskedelem nem valósulhat meg. A jogerős ítélet [64] bekezdése kimerítően és helytállóan tartalmazza a felperesi fellebbezésben felhozott indokokra adott választ. Hangsúlyozva, a MAR rendelet (8) preambulum bekezdése szerint az OTC ügyletekre is kiterjed a MAR rendelet 8. cikk (1) bekezdése, 14. cikke alapján meghatározott bennfentes kereskedelem tilalma és hogy a perbeli ügylet esetében a tőkepiac integritását és a befektetői bizalmat nem csupán az ügyletben részes felek között, hanem valamennyi befektető vonatkozásában vizsgálni kell, mivel elismerten a Kibocsátó pénzügyi eszközeiben több, mint 6000 kisbefektető is érdekelt volt.

[101] Helytállóan azonosították az eljáró bíróságok a bennfentes információt, ami a felperes által előadottakkal szemben a Kibocsátó 2019. július 30-i D tranzakcióról közzétett tájékoztatása volt. A felperes hivatkozásával szemben a bennfentes információt nem ő keletkeztette, úgy hajtotta végre a vitatott ügyletet, hogy tudomással bírt a D tranzakcióról már annak közzétételét megelőzően, „lépéselőnyben” volt a többi befektetővel szemben. Az Ítélet tábla ítélete [57] bekezdésében rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet a [60]-[63] bekezdésekben vizsgálta felperesnek a bennfentes információval és annak felhasználásával kapcsolatos hivatkozásait, a bennfentes ügylet tőkepiaci integritást sértő jellegének bemutatását ([54]-[57] bekezdések). Az elsőfokú ítélet indokolása tartalmazza a releváns jogszabályi hivatkozások mellett a közösségi normák megjelölését és azok értelmezését, az Ítélet tábla helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet megfelel a Pp. 346. § (5) bekezdésének.

[102] A Kúria összegző álláspontja szerint, figyelemmel a már hivatkozott Kfv.35.220/2024/8. számú ítélet [74] bekezdésében foglaltakra, a felperes alaptalanul állította a bennfentes információ, kereskedelem, tisztességtelen előny fogalmi elemeinek első- és másodfokú bírósági téves értelmezését és ezzel összefüggésben az elsőfokú és ítélet táblai ítéletek jogszabálysértő voltát. A másodfokú ítélet indokolásának észszerűtlenségét, logikai hibáját, okszerűtlenségét nem tudta bemutatni.

[103] A Kúria az előzetes döntéshozatalra irányuló indítvány és az ezzel kapcsolatos alperesi ellenkérelem elbírálása körében úgyszintén egyetért a Kúria Kfv.35.220/2024/8. számú hasonló tényállású ügyben hozott ítélete [59]-[64] bekezdéseiben kifejtett döntésével, azt jelen eljárásban is irányadónak tekinti. Ennek megfelelően rögzíti, hogy az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alapján, figyelemmel az EUB C-99/00., C-495/03., C-393/98. számú döntéseire a Kúria, mint végső ítélkezési fórum az EUB megkeresését fő szabály szerint nem mulaszthatja el, mindez azonban nem jelenti azt, hogy jelen ügyben biztosított lenne az automatikus EUB-hoz fordulás, ehhez vizsgálni kell, hogy az ügy eldöntéséhez szükséges-e az uniós jog értelmezése. A Kúria az EUB C-238/81. (Cilfit) ügyben kifejtett esetköröket vizsgálva előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére okot adó körülményt nem tárt fel, mivel annak értékelése, hogy a felperesi magatartás a bennfentes kereskedelem tilalma alá

esik-e, minősítési és jogalkalmazói kérdés, nem pedig az EUB-ra tartozó jogértelmezési probléma.

[104] Mindezek folytán a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[105] *A bennfentes kereskedelem megállapítása esetén a tőkepiac integritását és a befektetői bizalmat nem csupán az ügyletben részes felek között, hanem valamennyi befektető vonatkozásában vizsgálni kell.*

Záró rész

[106] A Kúria a felülvizsgálati perköltség viselésére a Kp. 35 § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 21.) IM rendelet 3. §-a szerint az alperes által felszámított perköltséggel egyezően állapította meg, mivel az a kifejtett munkával arányban áll.

[107] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése, valamint a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően a felülvizsgálati illeték viselésére a felperes köteles, melyet az állami adó- és vámhatóság által közzétett 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlára kell megfizetnie. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességére az Itv. 78. § (4) bekezdése az irányadó, az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bíróság ügyszámot, valamint az adóazonosító számot közleményként fel kell tüntetni.

[108] Az ítélet elleni további felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. december 5.

Dr. Kurucz Krisztina sk. a tanács elnöke

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk. előadó bíró
bíró

Dr. Vitál-Eigner Beáta sk.

Kúria
VI.Kfv.35.134/2024/6-I

22

Dr. Horváth Tamás sk. bíró
bíró

Dr. Rák-Fekete Edina sk.

A kiadmány hitelül:
tisztviselő